

Branko Ružić

A DONOR

dráma

A mű magyar címe: A donor

A mű eredeti címe: The donor

Írta: Branko Ružić

Fordította: Varga Iván

Lektorálta: Kiss-Iván Anna

Copyright © Branko Ružić branko.ruzic73@gmail.com

Hungarian translation copyright © Ivan Varga ivan.varga.88@gmail.com

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is.

Sem a teljes mű, sem annak bármely része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármely adattárolást – nem sokszorosítható a szerző írásbeli engedélye nélkül.

Figyelmeztetés: A dráma akár profi, akár amatőr bemutatása csak a szerző írásbeli engedélyével lehetséges.

Szereplők

ANNA: 40 év körüli nő, kiváló sebész, kimért szépség, arckifejezése és mosolya súlyos traumákat rejt, melyek elől fiatal lányként elmenekült.

ANDREY: 5-6 évvel idősebb Annánál. Tanult, pszichopata vonású férfi, akinek beteges rögeszméje: Anna.

A dráma ősbemutatója:

The Oast Theater, Tonbridge, Egyesült Királyság (2017). Rendezte: Andy Taylor, angol nyelven.

Megjegyzés:

Ez az egyfelvonásos dráma az angol Leatherhead Dráma Fesztiválon elnyerte

- a legjobb szövegért és
- a legjobb színésznőnek (Karen Dix)

járó díjat.

A drámát a fenti két díjon kívül különböző más fesztiválokön további 9 különböző kategóriában jelölték.

ELŐSZÓ

A dráma cselekménye részben valós történeteken alapul. Egyes elemeket kicseréltem, ahogy a neveket és a főhős foglalkozását is. Miközben egy tábor túlélőjét interjúztattam és észrevettem, hogy nehezen boldogul az angollal, felkínáltam, hogy az anyanyelvén folytassuk. Elutasította és hamarosan elmagyarázta az okát, ami segített megértenem az átélt pokol okozta fájdalom mélységét. A külföldi tartózkodás, az idegen nyelv és kultúra elfogadása az új körülményekhez való pusztán alkalmazkodáson kívül, terápiás célt is szolgál. Az interjúalany a múlt eseményeiről könnyebben beszél egy idegen nyelven, mert ha azt mondja, hogy *rape* (angol: nemi erőszak), kellő távolságból tud tekinteni a tényekre, és így képes magáról is harmadik személyben beszélni. Amint az anyanyelvén kezd beszélni, az átélt háborzongató képek és események túlságosan közelivé válnak, és képtelen kezelni azokat. Ebben az értelemben úgy tekinthetjük, hogy a trauma sebeit tulajdonképpen sohasem gyógyították be, csupán elnyomták. Miután konzultáltam a pszichiáterrel, aki a nemi erőszak áldozataira specializálódott, megértettem, hogy az áldozatok többsége tulajdonképpen nem is képes legyőzni a trauma nehézségét. A kezdeti állapotfelmérést követően a terapeuták elhatározzák, hogy amennyire lehet, gyógyítanak, és egy új, minőségi élet felé irányítják az áldozatot.

A menekültprogramok nem képesek kellőképpen kezelni ezt a fajta traumát, mert az áldozatok nem szeretnének beszélni ezekről a tapasztalatokról, ami érthető : hisz az emberi lélek törékeny, és az egyszer okozott kár sok esetben helyrehozhatatlan.

Reménykeltő, hogy az Arminka Helić bárónő és Chloe Dalton kezdeményezésére létrejött szervezet (a PSVI) folyamatos kapcsolatban áll a politikai vezetőkkel, és az, hogy konkrét lépéseket tesznek azért, hogy a háborús zónában a nemi erőszak esélye a lehető legkisebb legyen, és valamikor a jövőben gyökerestől eltűnjön. Szívvel köszönöm a bárónőnek a dráma születésében nyújtott támogatását, a tanácsokat és mindazt, amit tesz azért, hogy meggátolja a tragédiákat.

Sajnos, a volt Jugoszlávia területén dúló háborúban a nemiség elleni legsúlyosabb bűncselekmények elkövetői büntetlenül maradtak, és semmilyen büntetőeljárás nem folyik ellenük.

Minden áldozatnak ajánlom ezt a drámát – nemtől, vallástól, nemzeti vagy bármilyen más hovatartozástól függetlenül.

1. JELENET

London. Késő este van. Kórházi szobát látunk. Andrey, a páciens egyedül fekszik a szobában. Kívül süvít a szél. Vihar készülődik. Még mindig távol van a zord mennydörgés, időnként villámlik. Andreynek állandó köhögési ingere van, ami azokra jellemző, akik sokáig dohányoztak. A szél váratlanul kinyitja az ablakot, kerete a falhoz csapódik. Andrey semmilyen érdeklődést nem mutat.

Valaki kopogtat a szoba ajtaján. Andrey nem válaszol, a kopogás megismétlődik. Behallatszik Anna hangja.

ANNA HANGJA: Mister Addamick? (Addamick úr?)

Andrey lekapcsolja a villanyt. Lassan kinyílik az ajtó. Belép Anna, aki fehér orvosi köpenyt visel. Anna a kórház egyik megbecsült sebésze.

ANDREY: (erőlködő hangon) Yes? (Igen?)

Anna enyhe kelet-európai akcentussal beszél, amit láthatólag nagyon igyekszik elrejtteni.

ANNA: I've heard you coughing. Perhaps you'd like some syrup or tea, anything. (Hallottam, hogy köhögött. Szeretne köptetőt, teát vagy valami mást?)

ANDREY: No, I'm fine. (Nem, jól vagyok.)

ANNA: Since you're awake, I'd like, just a couple of words, if that's okey with you. (Ha már úgyis ébren van, szeretnék pár szót mondani, ha megengedi.)

ANDREY: It is. (Rendben.)

ANNA: I'm Anna and I'll perform the surgery tomorrow. Your kindness is beyond my words and what to say...you'll save one young life - pardon, would you mind if I turn on the light? It's quite dark in here. (Anna vagyok, én fogom holnap a műtétet végezni. Nem találok szavakat a kedvességére. Meg fog menteni egy ifjú életet... Elnézést, megengedi, hogy felkapcsoljam a villanyt? Olyan sötét van.)

Anna felkapcsolja az ágy melletti lámpát.

ANNA: That's better isn't it. (Így már jobb, ugye?)

Anna Andrey arcára mered, az arcra melyet évek óta nem látott, és azt kívánta, bárcsak soha többé nem látná. A csend pillanatában csupán az ablak csapkodott.

Andrey arca nyugalommal teli, kimért és megnyerő – ez meglehetősen jellemző az efféle pszichés zavarnál. Még a legundorítóbb tette is kimért és logikus magyarázattal szolgál.

ANDREY: Szia, Esja.

ANNA: (szörnyű felismeréssel) You... It is you. (Te... Te vagy az.)

ANDREY: Én vagyok. Beszélhetnénk a saját nyelvünkön? Az angolom közel sem olyan szép és egyenletes, mint a tiéd.

ANNA: Hogy...? Hogy lehetsz... életben?!

ANDREY: Ezt én is kérdezhetném.

Anna ellép az asztaltól. Nehezen türtözteti magát. Rémálomszerű borzalom és a hitetlenség egyvelege lesz úrrá rajta. Dörzsöli a szemét.

ANNA: Lehetetlen.

ANDREY: Majdnem egyetértek... De figyelembe véve, hogy balkániak vagyunk, bármi lehetséges.

ANNA: Te élsz?

ANDREY: Élek. Még mindig élek. Ha dörzsölöd a szemed, azzal csak jobban irritálsz, de nem változtatok a tényeken.

ANNA: God! (Úristen!)

ANDREY: Úristen? Hát ő szokás szerint sorsot vet, és jól szórakozik. Látom, hogy szeretnél visszaváltani angolra. Nem is csoda, olyan szépen hangzik a szádból. Tudod, mi a problémám? Két világ közé szorultam. Ma elhaladtam egy *oak tree* mellett. És sehogy sem jut eszembe, mit jelent az anyanyelvünkön az *oak*. Annyi szót ismerek, de a legegyszerűbbek kimennek a fejből. Szinte minden ugyanaz: a képek, az utcák, és mégis... minden olyan... különös...

ANNA: Lehetetlen!

ANDREY: Miért lehetetlen, Esja?

ANNA: Ne hívj Esjának! Már nem vagyok Esja!

ANDREY: Rendben... Anna.

ANNA: Halottnak kellene lenned! Hogy lehetsz....?

ANDREY: Őszintén? Nem tudom.

ANNA: Börtönben kellene ülnöd, vasra verve, hogy addig szorítsa a nyakadat, amíg meg nem fulladsz!

ANDREY: És miért kellene ott lennem, és ki dugna be oda?

ANNA: Az Interpol. Valaki biztosan kiadta az elfogatóparancsot!

ANDREY: Ha így lenne, valószínűleg tudnám.

ANNA: Biztosan keresnek. Nem versz át! Megváltoztattad a neved. Nem tettetted volna, ha nem félnél valamitől. Menekülsz, bújkálsz...

ANDREY: Nem.

ANNA: Hamis a neved és a személyazonosságod. Menekülsz... Nem tudják, hogy élsz!

ANDREY: Lehetséges, de nem hiszem, hogy érdekli őket.

ANNA: Megváltoztattad a neved.

ANNA: Igen. Ismét Dejannak hívhatsz, ha így jobban tetszik. Az Andrey kicsit olyan orosz filmes név.

ANNA: Ha nem keresnének, nem változtattad volna meg a neved.

ANDREY: Gondolj, amit akarsz! Az új név egyébként is kicsit olyan, mint egy lakásfelújítás. Az ember rálöttyint egy kis festéket a régi, foltos falakra. Azért változtattam meg, hogy új életet kezdhessek. Magad is tudod, Anna.

ANNA: Hagyd abba! Én nem vagyok olyan, mint te. Semmi közöm hozzád! Semmi!

ANDREY: Rajtad és rajtam kívül mindenkit benyugtatóztak. De, ha tovább ordibálsz... Esja...

ANNA: Hagyd abba!

ANDREY: Tessék? Az előző életed nem számít? A születési neved Anna James?

ANNA: Ne szórakozz velem! Különben, esküszöm az anyámra, én...!

ANDREY: Vagy elfelejtetted? Esja voltál. Egész idő alatt megpróbálhatod becsapni magad, de...

ANNA: Nem, nem felejtettem el. Kétségbeesve próbálok felejteni, de nem megy. Sose fogom elfelejteni.

ANDREY: Akkor mi a...?

ANNA: Gúnyolódsz velem?! Provokálni akarsz? Erről van szó?!

ANDREY: Nem.

ANNA: Tesztelsz? Meg akarsz törni?!

ANDREY: Nem.

ANNA: Mit forgatsz abban a zavaros agyadban? Még egy pszichológiai játékot? Te szadista! (Csend.) Te átkozott szadista! Játszozol velem...

A beszélgetésnek ez a része úgy zajlik, hogy a nő görcsösen próbál összeszedett maradni, és nem figyel a férfi szavaira.

ANNA: Nem fogsz megtörni...! Sokat küszködtem, hogy újrakezdjem, hogy karriert építsek!

ANDREY: Én pedig szívből gratulálok hozzá!

ANNA: Hogy legyen családom, gyermekem...! Hogy ismét... életrevaló legyek...!

ANDREY: Nagyszerű! Csodás anya vagy...!

ANNA: Lehetetlennek tűnt... Mindazok után...

ANDREY: Bravó...!

ANNA: Mindazok után, ami történt...

Kínos szünet.

ANNA: Mindazok után, amit velem tettél! Légy átkozott!

Újabb pillanatnyi csend következik be, melyet csupán a kinti közelgő vihar zaja tölt be.

ANNA: Mit keresel itt?! Miért jöttél?!

ANDREY: (tényszerűen) Ugyanazért, mint te. Megmentjük egy kislány életét. Ő Whitbyék kisangyala, ahogy a címlapok írják.

ANNA: Ezzel akarod tisztára mosni a lelkiismeretedet?! Még ha darabokra szednék, akkor sem érne semmit mindazok után, amit tettél!

ANDREY: Éppen bókoltam.

ANNA: Nem kell a szaros bókod! Nem kell tőled semmi!

ANDREY: De kell: a csontvelőm. Tulajdonképpen a kisangyalnak kell. Szüksége van egy részre belőlem és a te ügyes kezedre. Én tényleg szeretnék segíteni.

ANNA: És akkor eltűnik minden ocsmányság, minden szörnyűség, amit elkövettél?!

ANDREY: Gyerekes vagy. Ez a beszélgetés fáraszt.

ANNA: Ezt sokáig nem fogják elfelejteni, miután megdöglesz. A sírodra fognak pisálni, ha valaha készítenek neked olyat.

ANDREY: Különösebben nem érdekel mi lesz a holttestemmel. De a kutyák és macskák minden földi maradvány felett a szükségletüket fogják végezni. Ez csupán biológiai anyag, amelynek csúnya nevet adtunk.

ANNA: Szörnyeteg!

ANDREY: Talán hazudtam?

ANNA: Azt hiszed elfelejtem...? Hogy képes leszek valaha elfelejteni...?

ANDREY: Mit?

ANNA: Megerőszakoltál!

Anna agresszívan a férfi felé indul, készen áll megölni, nehezen türtőzteti magát. A férfi ellenállás nélkül fekszik.

ANDREY: Meg akarsz ölni? Tessék! Szabad!

ANNA: Megerőszakoltál, te átkozott szemét.

ANDREY: Nem.

ANNA: Megerőszakoltál. Újra és újra megtetted. És még ki tudja hány másik nőt erőszakoltál meg. Megteszem értük. Akkor is megteszem, ha már nem élnek, elküldelek oda, ahová tartozol!

ANDREY: Ez abszolút tévedés, és lehetetlen is. Senkivel sem feküdtem le rajtad kívül.

ANNA: Micsoda rohadt hazugság?! Te hazug gyáva!

ANDREY: Szemmel láthatólag az idő folyamán olyan képet alakítottál ki rólam, aminek semmi köze a valósághoz.

ANNA: Mihez nincs köze, te szörnyeteg? Egy haláltábor vezetője voltál! Gyilkos!

ANDREY: Nem haláltábor volt. Vagyis, nem annak kellett volna lennie.

ANNA: Hanem mi? Egy szögesdróttal és a parancsnokságod alá tartozó pszichopata csoporttal ellátott óvoda?

ANDREY: Egy izolációs egység, ami kicsúszott az irányításom alól.

ANNA: Tényleg náci vagy. De nem fogod megúszni!

ANDREY: Az egység létrehozásának pillanatában nem hitték, hogy a háború elhúzódik.

ANNA: Ezt magad sem hiszed el.

ANDREY: Nevezhetsz hülyének, naivnak, bárminek, de a jelentések szerint egy érdekcsoport behozta a vahhabistákat és dzsihadistákat. Titeket, őshonos muzulmánokat le akartak mészárolni, és minket, más vallásokhoz tartozókat felelősségre vonni. Ezzel ürügyet találtak volna a támadásra.

ANNA: Aztán jöttél te, és elvégezted helyettük a mészárlást.

ANDREY: Amikor eljöttem, az ölembe ugrottál.

ANNA: Én nem...

ANDREY: Átfutottál a szobán, átöleltél és megcsókoltál.

ANNA: Én vagyok a hibás?! Te átkozott szemétláda!

ANDREY: Nem mondtam, hogy bárki bármiért hibás lenne. Csak elmondom, mi hogy történt...

ANNA: *(félbeszakítja)* Mit akarsz? Örületet és amnéziát akarsz színlelni? Ezzel akarsz kibújni? Vagy az életfogytiglani helyett a diliházba vágysz?

ANDREY: Nem hagytad, hogy befejezzem.

ANNA: Nem fog sikerülni. A vizsgáló bizottság tudni fogja, hogy pszichológiát tanultál, hogy tudod, hogyan kell hazudni. A tényeket fogják nézni, átlátnak a szavaidon.

ANDREY: Tényeket akarsz? Íme az egyik: amint megláttál, átfutottál a szobán és megcsókoltál.

ANNA: Alig voltam tizennyolc éves. Az egyik pillanatban még Bono poszteréért rajongtam, a másikban azok a fegyveres állatok körbevettek, lökdöstek, puskatussal ütöttek és leköpdöstek, mert muzulmán vagyok.

ANDREY: Jó, de...

ANNA: És akkor, felettes rangjelzéssel az ingujjodon, megjelentél te. Reménykedtem, hogy te vagy a megmentőm, te vagy az, aki kihúz a pokolból!

ANDREY: Megcsókoltál és...

ANNA: A csók közben könnyek folytak az arcomon. Úgy remegtem, mintha lázas lennék, valószínűleg az is voltam. A félelemtől görcsölt a gyomrom.

ANDREY: Szájon csókoltál.

ANNA: A sokktól egy centire eltévesztettem az arcodat. Ez a mentséged? Te nyomorult! Egy véletlen csók elég volt, hogy megerősokolj?!

ANDREY: Nem ezt mondtam. Nem úgy történt, hogy megcsókoltál, én pedig erre megerősokoltalak.

ANNA: Persze, hogy nem így volt. Valaki, akire megmentőként tekintettem megragadott, és magával hurcolt, mint egy szemeteszsákot.

ANDREY: Speciális utasítást kaptunk arra vonatkozóan, hogyan bánjunk az emberekkel. Túl fiatal voltam, sok beosztottamnál is fiatalabb. Így kellett tennem, mert...

ANNA: A szüleim előtt. Szegény anyám...! Felsikoltott. Nézte, ahogy elhurcolod az egyetlen lányát. Sírt.

ANDREY: Olyan pozícióban voltam, hogy nem tehettem másként... Egyébként is bizonytalan volt a helyzetem, te pedig az ölembe ugrottál.

ANNA: Pofont hallottam. Az egyik katona állatod behúzott neki.

ANDREY: Nem. Az apád vágta pofon.

ANNA: Hazudsz!

ANDREY: Ennyi év után nem bizonyíthatom. Fogjuk a mumusra?

ANNA: Hagyd abba!

ANDREY: Ha nem reagáltál volna olyan gyerekesen, semminek sem kellett volna így történnie! Kitalálhattam volna valamit! Nem lett volna elhurcolás és pofon. De te az ölembe ugrottál.

ANNA: Honnan tudhattam volna, hogy tilos? Egy mocskos muzulmán nő hozzád ért... *ez olyan undorító!*

ANDREY: Sohasem érdekelt a vallás, ezt te is tudod.

ANNA: Mocskos *motivációs* beszédeket tartottál...

ANDREY: A munka része volt, amit utáltam.

ANNA:... olyan szenvedélyesen.

ANDREY: Nem volt választásom. Ez egyébként sem fontos...

ANNA: Kiforgattad a Koránt, minden mondatnak mocskos jelentést adtál. Kigúnyoltad a Prófétát. Minden reggel... a hangszóróból jött a hangod. Sohasem voltam szélsőséges, de megaláztál minket. Jól tudad, hogyan éreztem magam, hogyan éreztük magunkat mindannyian.

ANDREY: Igen. Igaz... Akkor megváltoztak a dolgok. Új utasítások és új örök jöttek. Nem tudtam, hogy a tábor laboratóriummá vált. Nem értettem meg...

ANNA: Vadállat voltál, egy olyan pszichopata, amilyennek nem ismertelek. Szörnyeteg.

ANDREY: Ez volt a parancs. Bármilyen hezitálásért fejemet vették volna. Az új örök a tudtom nélkül jelentéseket küldtek bizonyos szerveknek. Az egyik üzenetet véletlenül elcsíptem. Nem akarod tudni, mi állt benne..., hogy mit akadályoztam meg valójában.

ANNA: Ne csinálj magadból Schindlert! Te gyáva vagy! Személtáda!

ANDREY: Már semmilyen valódi hatalmam nem volt. Bábu voltam egy zsinóron... Túl fiatal voltam, hogy rájöjjek, mi történik.

ANNA: Fenét! Öntelt voltál. Fontoskodtál, sétálgattál a folyosón, élvezted, hogy félnek tőled.

ANDREY: Fárasztasz...

ANNA: Börtönben tartottál.

ANDREY: A saját lakrészemben tartottalak. És ételt hoztam. Ugyanazt az ételt adtam, amit magam is ettem.

ANNA: (ironikusan) „Ó, igen hercegnőm!”

ANDREY: Sokba került ez nekem. Sokkal többbe, mint gondolod. Észrevették. Elindult a pletyka az örök között. Félvérnek bélyegeztek. Sugdolóztak a hátam mögött. Ezzel végem lett, már semmilyen hatalmam nem volt felettük.

ANNA: De volt... Csodáltak...

ANDREY: Az csak neked tűnt úgy.

ANNA: „Ő tudja“ – mondták. „Ő tudja, hogyan kell megtisztítani a világot. Hulljon a muzulmán férgese! Hozz be új embereket, egy új fajt!” Téged idéztek. Annyiszor hallottam a beszéded, hogy belém vésődött.

ANDREY: A beszédemet megrendelték. Lényegtelen volt, mit mondok.

ANNA: „Mohamed figyel téged. Nyögjél, ribanc!”

ANDREY: Mit akarsz mondani?

ANNA: „Mohamed figyel téged. Nyögjél, ribanc!”

ANDREY: Miért ismételted?

ANNA: Játszottál a Koránnal, kiforgattad a szavait. Nem emlékszel a beszéded részletére Mohamedről és a nőiről? A vadállataid bemagolták.

ANDREY: Nem hibáztathatsz engem a...!

ANNA: Szemmel láthatóan tudod, mire gondolok.

Kínos csend. Csupán az eső kopog az ablakon.

ANNA: Az udvaron történt... Jeleneteket láttam az ablakból. Sikolyokat, szörnyű kiáltásokat hallottam, amelyeket a hangszórók elnyomtak. Hallottam a tombolást, az embereid röhögését, a kövér pszichopátát, miközben megerőszakolt valakit. „Mohamed figyel téged. Nyögjél, ribanc!” Ki indította el a zenét?

ANDREY: Semmilyen hatalmam nem volt felette.

ANNA: Téged idéztek: „Megtisztulás.”

ANDREY: Egyetlen szónak sincs ilyen hatalma.

ANNA: Te buzdítottad, te motiváltad őket. Ezek a te pszichológiai játékaid, te féreg!

ANDREY: Egyetlen szó sem ér semmit. Lám, mióta beszélgetek veled a nyelvünkön? Próbálok rájönni az *oak* jelentésére. És továbbra sem sikerül, számos egyszerű szót elfelejtettem, de a képeket... Az agyat arra programozták, hogy képeket jegyezzen meg. Az Instagram ezért fontosabb a többi közösségi oldalnál. Képek. Az embereim tévés tudósításokat néztek a muzulmánokról, akik hitetleneket fejeztek le. Egyes katonák

felismerték a nagyszüleiket, a gyerekeiket... Szétverték a képernyőket. Tomboltak. Azt a féktelen haragot már nem lehetett kordában tartani. A tudósítók tökéletes kifejezést használtak: etnikai tisztogatás. Látod, ez is bevésődött.

ANNA: Az etnikai tisztogatás kifejezésnek szinte értelmiségi kicsengése van, de tulajdonképpen arra korlátozódik, hogy olyanokat gyilkolsz, akik képtelenek védekezni. Élvezted a tévézést? Tápláltad azt a beteg agyadat?

ANDREY: Jobban gyűlöltem, mint gondolnád.

ANNA: Na, ne mondd! Hát miért nem tettél valamit? Megállíthattad, bezárhattad, megölhetted volna őket...!

ANDREY: Mondom neked, hogy már nem volt semmilyen hatalom a kezemben.

ANNA: Ahhoz bőven elég volt, hogy megüss engem.

ANDREY: Muszáj volt.

ANNA: Végigcsúsztam a padlót.

ANDREY: Előtte sikoltoztál és...

ANNA: A gyerekkori barátnőimet megverték és megerőszakolták! Te pedig ismerted őket, legalábbis néhányukat biztosan.

ANDREY: Ismertem.

ANNA: Selmát...

ANDREY: Most mégis minek...?

ANNA: Hányszor vittelek hozzá? Hányszor ettél baklavát a nagymamájánál?

ANDREY: Anna...

ANNA: Hejdit? Hejdi elcsórta a saját bátyja bőrkabátját, hogy abban a béna rock-bandádban hordasd.

ANDREY: Nem szükséges egyenként felsorolnod őket.

ANNA: Dehogynem! És ami a legrosszabb, megütöttél engem!

ANDREY: Tomboltál, teljesen elvesztetted az önuralmadat. Mindenki észrevette.

ANNA: Be voltam zárva, de mindent láttam. Sikoltoznom kellett. Most is sikoltoznék! Te pedig megmutattad, hogy rosszabb vagy a vadállataidnál.

ANDREY: A két új őr... kész lett volna téged odakötözni a radiátorhoz és megerőszakolni, a szüleid szeme láttára. Azért ütöttelek meg, hogy megmutassam, kordában tartalak. Megjátszottam. Nem kellett volna erősnek lennie, de így alakult, ez van!

ANNA: Véreztem. Szinte elvesztettem az eszméletemet.

ANDREY: Ha nem így lett volna, az őr késével találkoztl volna.

ANNA: Jobb lett volna...! Legalább megölt volna!

ANDREY: A kést nem csak neked szánták. Hallottam őket: „Muzulmán ribancot tart a szobájában.“ Összetűzésbe keveredtem velük. Azt mondták, hogy túl gyenge, túl engedékeny vagyok. Azt mondták, hogy menjek haza. Az ő keze a kés felé indult. Ezzel a pofonnal megmentettelek téged és magamat is.

ANNA: Kék-zöld voltam reggel.

ANDREY: Tudom és sajnálom. Elutasítottad a doktort, akit küldtem.

ANNA: Azt a Mengelét...? Szívesebben meghaltam volna, semhogy a keze közé kerüljek!

ANDREY: Az orvos az akkor is orvos. Az egyetemről ismertem...

ANNA: Egy diplomás ember, aki tökéletes tudományossággal adta elő a nők termékenységi szakaszai közti különbségeket, továbbá hogy miként kell az inszeminációt megismételni, hogy kívánt eredményre jussunk. Csodálatos lecke... kivéve, hogy pszichopátáknak tartotta egy haláltáborban.

ANDREY: Senkit sem ölt meg. Tette, amit tennie kellett, hogy megpróbálja túlélni.

ANNA: Tiszta hülyét csinált magából, és még nagyobb hülyeként halt meg. Amikor az infernó ránk zúdult, egy fémdarab átment a torkán. Láttam.

ANDREY: Ő csak orvosi ellátásban akart részesíteni...

ANNA: Orvosi ellátásban? Nyugodt, fölényes hangon kijelentette: „A nőt le kell fogni.“

ANDREY: Megtámadtad.

ANNA: Parancsolt azoknak a vadállatoknak.

ANDREY: És te mit tettél volna a helyében?

ANNA: Figyelmeztettem volna valakit!

ANDREY: Figyelmeztettél volna valakit? Abban az évben kijött a Bon Jovi új albuma. Steffi Graff megnyerte a Wimbledon-i teniszbajnokságot, és pokol köszöntött a Balkánra. Az első két esemény még számított valakinek..., a mi Balkánunk és a háború... aligha.

ANNA: Brómot és altatót adtam volna az öröknek! Bármit megpróbáltam volna!

ANDREY: Ha bárki rájött volna, egy szempillantás alatt meghalt volna.

ANNA: És ezért nem tett semmit. Ez volt a legrosszabb. Ez olyan volt, mintha csatlakozott volna hozzájuk.

ANDREY: Kérted, hogy láthasd a szüleidet, odavezetett. Én kértem, hogy vezessen oda. Adtam neked ennyi szabadságot...

ANNA: Azért tetted, hogy lássam hova tartozom: egy állatkerti ketrecbe a többiekkel.

ANDREY: Ezt te akartad!

ANNA: Micsoda fülsértő csend honolt... Az éjszakai büntett után kimosták a ketrecet. Elűntették a bőr, haj és egyéb maradványokat. Megtaláltam a lefolyóban. Láttam a barátaim és mások fakó arcát és üres tekintetét. Éltek, de szemernyi életerő nélkül. Amikor látnom kellett volna a szüleimet, az ő visszarángatott a cellámba... Miért?! Beszélj!

ANDREY: Elvitt, mert elkezdődött... Aznap este lázadás tört ki. És durva volt. Az egyik őr elvesztette a fél szemét. Mégis mire számítottak? Egy maroknyi, félig betegekkel álló, terv nélküli civil a fegyveres gyilkosok ellen? Mégis milyen esélyük volt?

ANNA: Ó, a rabok épségéért is aggódtál?

ANDREY: Igen.

ANNA: Szórakozol velem?!

ANDREY: Kérlek... Én tudom, mi történt. Nem tudom, mit vársz most tőlem?! Miért folytatjuk ezt a beszélgetést?

ANNA: Mert átkozott pszichopata és hazudozó vagy. Ha valódi lázadás tört volna ki, az embereid rájuk rontottak és lőttek volna. De nem így történt. Jelenetet rendeztél, majd odaraktad azt az embert, aki megütötte az őrt, hogy mindenki lássa. Engem visszavittél a szobámba, és bekötötted a számat.

ANDREY: Ekkor már nem volt semmilyen hatalmam, féltem, hogy téged is...

ANNA: Azok az állatok levágták az ujjait, majd a végtagjait, majd kivájták a szemét és a nyelvét. Szerencsétlen szólították a gyermekeit, mielőtt elvérzett volna. Ezután értem jöttél. Telenyomtál altatóval. Odafeküdtél...

Erős villámcsapás, elmegy az áram, beáll a sötétség. A tartalékgenerátorok hangja zúg.

ANNA: Mi van a világítással?!

ANDREY: Visszatér.

ANNA: Állj meg, ahol vagy!

ANDREY: Nem mozgom. Káprázik a szemed, sötét van.

ANNA: Más irányból jön a hangod. Mozogsz.

Anna pánikszzerűen próbálja megtalálni a szoba kijáratát. Felborít valamit, csörömpöl az üveg. Anna felkap egy szilánkot, és védekezően maga elé tartja, akár egy kést.

ANNA: Menj előlem!

ANDREY: A közeledben sem vagyok. Megvágod a kezed. Pedig holnap szükségem van a kezedre.

ANNA: Maradj, ahol vagy, amíg ki nem megyek a szobából! Hallod?!

Anna bizonytalanul lépked össze-vissza. Pánikroham fogta el.

ANDREY: Menj ki! Rossz irányba mész.

ANNA: Ismerem a játékaidat. Hagyd abba!

ANDREY: Nem én játszadózom, hanem a pánikroham. A hatalmába kerített. Még a hangom is furcsának tűnik.

ANNA: Hagyd abba!

ANDREY: Hívd a nővért! Biztosan van egy ügyeletes. Habár... Furcsa lenne a tökéletes önéletrajzodban az achluofóbia. Mindenki azt kérdezné: „Mi van, ha a sebészeti műtét során tör rá?”

ANNA: Nem félek tőled. Te... semmi vagy.

ANDREY: Achluofóbia. Kisgyerekeknél meglehetősen jellemző. Felnőtteknél ritkább. A gyerekeknél azért alakul ki, mert gyerekek. De neked jó okod volt a félelemre. Ugye... Esja?

ANNA: Nem vagyok Esja, ne nevezz Esjának!

ANDREY: Anna. Nem tudom Annának léteznek-e ilyen emlékei? Léteznek, Anna?

Anna erőtlenül magzatpózba rogy.

ANNA: Adj ki valamilyen hangot! Tudni akarom, hol vagy!

Andrey hangosan lép egyet.

ANDREY: Íme, egy lépés. Emlékszel, amikor eljöttem érted az óvodába, később pedig az általános iskolába? Átkísértelek az úton. Vicces voltál, miközben az ingujjamat markolva próbáltál lépést tartani velem. Hazáig kísértelek. Egy egyszintes házban laktatok. Odaértünk az ajtótokhoz, én pedig folytattam az utamat. Kivéve, amikor kinyílt az ajtó, és sötét volt otthon. Mindketten tudjuk, mit jelentett az a sötétség.

Anna remegve próbál felállni.

ANDREY: Emlékszel, hogy kerestük együtt a mumust? Csakhogy a mumus már eltűnt. Különös jelenség. Berúgott, ami nagy baj egy olyan radikális muzulmánánál, mint amilyen ő volt. Képtelen volt elviselni a saját gyengeségét. Ilyenkor először megütötte az anyádat, kiütötte a fogát, eltörte a csontját. Ha anyádnak szerencséje volt, megúsza egy monoklival. Ezek után szétverte az üveget, mert visszatükrözte részeg arcát. Majd utána szétverte a biztosítékot, a ház pedig sötétségbe borult. Tudad, hogy mit jelentett a sötétség: édesanyádat, ahogy a hálószoza sötétségében sír. És ilyenkor mumus-keresőt játszottunk. Te általában a rejtélyes nő voltál.

ANNA: Seherezádé. Néha Mata Hari.

ANDREY: Én a varázserejű Lancelot voltam. Könnyűszerrel kevertük a meséket. Ha nem jártam sikerrel, rávettelek, hogy angolul beszélj, akár kisgyerekes angollal. Ezután megtaláltuk az Álmok királyát.

ANNA: És Csingilinget.

ANDREY: Ez egészen a nyári szünetig tartott. Ekkor minden megváltozott.

ANNA: Te nyári táborba mentél. Az anyám egy hónapra kórházba került. Az apámat elvonóra küldték.

ANDREY: Te pedig nálunk kötöttél ki. Azt hittem, hogy egész idő alatt játszani fogsz.

ANNA: Nem lett volna értelme. Kinőttem belőle.

ANDREY: Azt állítottad, hogy a mumus megölte Seherezádét.

ANNA: Bizonyos értelemben megtette. Te a fantáziavilágban szerettél volna játszani. Én kinőttem belőle. Látva, ahogy apám elvonóra megy..., a világod egyszerűen megszűnt.

ANDREY: Ami engem váratlanul ért. Te pedig megleptél azzal, hogy mennyire megnőttél.

Andrey lassan közelít Anna felé.

ANNA: Váratlanul te is megnyúltál. Olyan furcsán néztél ki.

ANDREY: Ekkor az anyádat kiengedték a kórházból.

ANNA: Az apám visszatért..., megszabadult a függőségétől, én pedig egy idő után hazatértem.

ANDREY: Micsoda évek voltak...! Jugoszlávia legszebb évei.

ANNA: Olyanok voltunk, mint egy normális ország. Idősebb voltál, és minden buliba magammal vittelek.

ANDREY: Amelyeken kilógtam a sorból.

ANNA: Nem lógtál ki annyira, mint hinnéd. Kedves tekintetű és udvarias voltál, a barátnőim bolondultak érted. Annyira különböztél a kortársaidtól... Ha akkoriban lett volna Facebook egy csomóan lájkoltak volna. Utána eltűntél. Azt hittem, hogy egy nap visszatérsz és eldicsekedsz, hogy Oxfordban tanulsz. De nem, te oxfordi helyett katonai egyenruhában jelentél meg. Hűvös volt a tekinteted. Megváltoztál.

ANDREY: Veled szemben ugyanaz maradtam.

Andrey lehajol és hozzáér. Anna felugrik, felsikolt, mintha álmódorásból ébredt volna.

ANNA: Takarodj!

Andrey habozik. Anna egyszer-kétszer ellöki, mintha több helyet akarnak magának.

ANNA: Egy pillanatra úgy beszéltél, mint egy emberi lény. Szörnyeteg! Alig várod, hogy meg...

ANDREY: Hogy meg...?

ANNA: Takarodj!

ANDREY: Oké! Hívd a biztonságiakat! Hívd őket!

ANNA: A kis Susanna megérdemli az életet. Ő csak egy kislány, egy kisangyal, akinek van egy macija és egy betegsége.

A szobában ismét felgyúlnak a fények.

ANDREY: Nagyszerűen fog mutatni az életrajzodban egy fénykép az újságból, amin rajta leszünk mind a hárman: te, a kislány és én... szinte, mint egy kis család.

ANNA: Van saját családom, van saját fiam, és... hagyd abba! Elég!

ANDREY: Nem akarsz...? Akkor így akarsz? Holnap a befejező résznél egy apró, rossz irányú vágást ejtesz a testemen. Rajtad kívül senki sem fogja tudni. Egy vágás, én pedig meghalok a belső vérzéstől, vagy valami hasonló történik. Megmentetted a kislányt, engem pedig megöltél. Nem rossz.

ANNA: Én nem vagyok te, nem vagyok gyilkos.

ANDREY: Akkor mit akarsz tőlem?! Tárgyalást?! Mégis mire fel?! Egy háború miatt, amire már senki sem emlékszik?! Egy háború miatt, amit más, fontosabb háborúk elhomályosítottak?! Tényleg azt hiszed, hogy valakit ez egy kicsit is érdekelt?!

ANNA: Én... Én emlékszem.

ANDREY: Én is. De mi nem számítunk. A balkániak nem számítanak. Néha szervdonorként szolgálunk.

ANNA: Éppen most kötélt le több ezer halottat, sebesültet és száműzöttet. Szörnyeteg! Egy pillanatra azt hittem, ember vagy, pedig dehogya. Te egy elmeháborodott szörnyszülött vagy.

ANDREY: Ugyanezt mondta nekem az apád is. Elmeháborodott szörnyszülött.

ANNA: Ezért hoztad rá a poklot.

ANDREY: Nem.

ANNA: Természetesen. Te csak parancsokat osztogattál. Nem mocskoltad be a kezed.

ANDREY: A táborban nem is szólt hozzám.

ANNA: Hazudsz.

ANDREY: Szemmel láthatóan nem mesélte el neked.

ANNA: Mit?

ANDREY: Az elmeháborodott szörnyszülöttet. Nem sokkal azelőtt történt, hogy – a szavaiddal élve – eltűntem. Véget vetettél az egyik egyhónapos romantikádnak, és ezzel, szokás szerint, eljött a világ vége. Én voltam az ügyeletes balek és lelki szemetesláda. Világvége, persze. Megpróbáltalak jobb kedvre deríteni, így elcsórtam anyám likőrjét. Ittunk egy kicsit, és fejedbe szállt az ital. Elmentünk a folyóba ugrani... pucéran.

ANNA: (bizonytalanul) Nem..., mi nem...

ANDREY: Dehogynem. Te akartad. Akkor még volt egy anyajegyed a bal melled felett. Egymáshoz értünk a víz alatt... Rajta, mondd, hogy csak kitaláltam!

ANNA: Az... véletlen volt. Teljesen véletlen... Lényegtelen! Mit akarsz mondani?

ANDREY: Semmit. Egyetértek. Nem történt semmi különös, kivéve a fejemben, egyébként semmi.

ANNA: Hát akkor...?

ANDREY: Engedd meg, hogy befejezzem! Biztos voltam benne, hogy senki sem látott minket. A következő napon vettem neked egy csokor rózsát. Most is szereted. Az utca tulsó végén, ahol általában vártam rád, ott állt az apád. Vele volt néhány muzulmán társa. Az egyiknél szerszám volt... Megtámadtak, megverték.

ANNA: Emlékszem, hogy reggel egy széttaposott virágcsokrot találtam, de...

ANDREY: Vertek és közben azt mondták, hogy ez nekem jó, hogy meggyógyuljak. Alkoholt adtam egy fiatal muzulmán lánynak. Erre csak egy elmeháborodott szörnyszülött képes. Egymás után... röpködtek a pofonok...

ANNA: Az apám...

ANDREY: Tudom!

ANNA: De...

ANDREY: Az apád olyan régóta halott, hogy már csont is alig maradt belőle. Nem érdekel. Valami mást szeretnék tudni. Ki mondta el neki?! Hogy tudhatta meg?!

ANNA: Én... Én mondtam el neki.

ANDREY: Miért?!

ANNA: Félttem. És szégyenkeztem. Azt hittem, hogy valaki úgyméglátott, és jobb, ha magamtól bevallom.

ANDREY: Ragyogó! Köszönöm!

ANNA: Nem vádoltalak meg. Azt mondtam, hogy az én hibám volt, az én bűnöm.

ANDREY: Ragyogó!

ANNA: Hamar megnyugodott azok után, hogy elmondtam. Nem hittem, hogy bármit...

ANDREY: Én senkinek sem mondtam el.

ANNA: Nem hibáztathatsz a történetekért...!

ANDREY: Nem is hibáztatlak.

ANNA: Egy haláltábor vezetője lett belőled!

ANDREY: Így alakult... Végzős voltam a pszichológián. Azt hittem, hogy senki sem olvassa az esszéimet, az elemzéseimet és a többi írásomat. Olvasták... És valaki felülről kezeskedett értem...

ANNA: Jött egy Himmler, és megkért, hogy légy az új Heydrich? Ugye?!

ANDREY: Nem. Küszöbön volt a háború... Ha elutasítottam volna őket, az utcaseprők vagy a fegyencek közé vetnek.

ANNA: Ez egy rakás hazugság. Mit írhatott egy egyetemista, ami felkelti a hadsereg, a kémek vagy mit tudom én ki figyelmét...?

ANDREY: Magányos és kirekesztett voltam... Ha valakinek nincs élete, elég ideje van annak megfigyelésére, így következtetéseket vonhat le, rájöhet bizonyos dolgokra. Szemmel láthatólag rájöttem valami fontosra, számukra fontosra.

ANNA: Mi állt az esszéidben?

ANDREY: Már nem tudom!

ANNA: Hazudsz!

ANDREY: A háború egy örvény, nem válogathatjuk meg a szerepünket.

ANNA: Miközben összeállították a tábor névsorát, látnod kellett a nevünket. Láttad!

ANDREY: Ha rendezni szerettem volna a számlát, fizettem volna két embernek, hogy likvidálják az apádat. Nem lett volna szükségem a táborra. De nem tettem. És te tudod, miért nem. Mert a te apád. A TIÉD! Túlságosan szerettelek, hogy bármelyik hozzátartozódnak ártsak.

ANNA: Nem...

ANDREY: Mindig is szerettelek és sosem szüntem meg szeretni. Az állításod, hogy megerősakoltalak, és hogy másokat is megerősakoltam: hamis. Hazugság. És te tudod, hogy hazugság.

ANNA: Hát nem érted, hogy ez mennyire beteges?

ANDREY: Most is szeretlek, miközben azt az üvegdarabot szorongatod és vacillálsz, hogy megölj.

ANNA: UNOKATESTVÉREK VAGYUNK!

A felismerés villámcsapásként hat. Beáll a csend.

ANDREY: Azok vagyunk.

ANNA: Ez természet- és istenellenes. Ez vér. Ez nem szerelem.

ANDREY: De az!

ANNA: Ez beteg dolog.

ANDREY: Talán.

ANNA: Ki kellett volna gyógyíttatnod magad!

ANDREY: Azt akarod mondani, hogy soha semmit sem éreztél irántam? Hányszor aludtunk egymás mellett, hányszor értünk egymáshoz...? Meztelenül fürödtünk...

ANNA: Hagyd abba!

ANDREY: Szexeltél velem!

Morajlás hallatszik, amit tulajdonképpen csak Anna hall. Ebben a pillanatban még csak távoli, de fenyegető hang: férfi és női hangok egyvelege, akik közösen sértegetnek valakit.

ANDREY: Nem voltál megkötözve. Nem szorítottam kést a nyakadhoz.

Anna egyre jobban összetörik, és elveszíti az önuralmát.

ANNA: Gyógyszerekkel tömtél...

ANDREY: Muszáj volt, nehogy összeroppanj.

ANNA: Az... Az nem én voltam.

ANDREY: A narkotikumok nem változtatják meg az ember személyiségét, csupán felszínre hozzák azt, ami megbújt az árnyékban.

A kiabálások második hulláma közeleg, hangosabb az előzőnél – minél hangosabb, annál jobban elveszíti Anna az uralmát a pszichéje felett.

ANDREY: Hangokat hallasz... Látom az arckifejezéseden. Felismerem ezt az arcot.

ANNA: (elgyengülve) Áh... menj innen! Hagyj békén!

ANDREY: Letakarom a füled, és elmúlik. Ezt csináltuk, amikor kisebb voltál. Váltss vissza angolra! Anna leszel. A szavak nem tehetnek semmit.

ANNA: No, no. Leave me... (Nem, nem! Hagyj engem!)

ANDREY: That's right. In English. (Így van. Angolul.)

Most már tisztábban kivehető a morajlás. Ez a csőcselék kiabálása: „Kur-va!“ Mintha lincselésre szólítanak fel. Az üvöltözés tele van gyűlölettel.

Andrey kihasználja a helyzetet, letakarja Anna fülét, és az öléhez szorítja.

ANNA: Neeee! Hagyj békén! Menj innen!

Annának sikerül kibújni a karjából, ellöki magától a férfit.

ANNA: Menj innen!

A kiáltás olyan hangos, hogy kitölti az egész szobát (tulajdonképpen Anna elméjét).

ANDREY: Jobban ismerlek, mint te magadat. Ha nem védelek meg, elveszel. A psziché egy labirintus. Össze vagyunk kötve.

Anna megpróbálja befogni a saját fülét, megpróbálja elkergetni a múlt démonait a fejéből.

ANNA: Nem!

ANDREY: Halld őket: a kiéhezett csőcseléket, a zombikat? Megvédtelek tőlük, hogy ne lássanak. Látni akartad a drót mögött élőket. De ők meglátták a hasadat. Már látszott. Étel akartál adni nekik. Megdobáltak ugyanazzal az étellel. Tudtak kettőnkéről. Leköpdöstek. Sokan közülük már terhesek voltak. De számukra te voltál a kurva. Mert én megvédtelek. Te kivered a fejedből ezeket az emlékeket, mert megtanítottam, hogyan kell csinálni. Később hetekig nem tértél magadhoz. Én vigyáztam rád. Ismét te voltál az én Seherezádém, az én Mata Harim. Megtanítottalak angolul gondolkodni, és blokkolni a világot, amit láatsz. Mindig megóvtalak.

A csőcselék ordibálása továbbra is hangos, mintha a valóságban is ott lenne nem csupán Anna fejében.

ANNA: Meg akarsz törni, hogy megint szükségem legyen rád. Nem fogsz megtörni! NEM FOGSZ!

ANDREY: Remeg a kezed. Kiakadtál. Hallgass rám, mielőtt túl késő lesz!

ANNA: Te váltod ki ezeket az emlékeket. Te... (*nyugodtabban*) Te játszadozol az agyammal. Ezért vettek fel. Te tudod, hogy kell játszadozni az emberekkel.

ANDREY: Össze fogsz omlani. Alig állsz a lábadon.

ANNA: Nem. Erősebb vagyok. Nem tehetsz semmi... Miért jelentél meg?

ANDREY: A kicsi Susan, a kisangyal...

ANNA: Hazudsz! Sohasem számítottak neked mások. Miattam jelentél meg. Továbbra is beteg vagy.

ANDREY: Értelmetlen.

ANNA: Legalább egyszer ebben az átkozott életben mondd el az igazat! Az igazat!

ANDREY: Az igaz, hogy fontos vagy nekem.

ANNA: Pszichopata.

ANDREY: Össze fogsz omlani. Egy lépés választ el az öntudatlanságtól. Az elme egy labirintus. Segítetek!

ANNA: Nem! Gyerekem van, és akárhányszor a szakadék szélén állok, rá gondolok. Ha most egymillió darabra hullanék, érte újra összeállnék!

Az ordibálás elhalkul és abbamarad.

ANDREY: Bravó...!

ANNA: Te pedig szörnyeteg vagy. Az voltál, és az is maradtál.

ANDREY: Kockára tettem érted az életem.

ANNA: Hazugság.

ANDREY: Nem hazugság. Amikor a távolsági tüzérség elért minket egyedül veled törődtem. A legtöbb ór és az összes fogoly azonnal meghalt. A tűzön keresztül futottam a betegszobáig. Nem érdekelt, ha meghalok. Meg akartalak menteni téged és a gyermeket. Elkéstem. Csak a barátomat, az orvost találtam. Vérben úszott. A holttested nem volt ott. Megkönnyebbültem. Tudtam, hogy elmenekültél. Ott maradtam és hagytam, hogy körülöttem minden összedőljön. Azt hittem, hogy ha túlélem, ismét rád találok. Ez a szerelem. Nevezd, aminek akarod, de az! Ismét találkozoznunk kellett. Nem lehet véletlen.

ANNA: Hazudsz...! Láttad, hogy donort keresnek..., és tudtad, hogy sebész vagyok. Különben nem találtál volna rám.

ANDREY: Mindig tudtam, hol vagy.

ANNA: Nem tudhattad. Elrejtettek...

ANDREY: Halottam, hogy összeszedtek a kéksisakos ENSZ katonák. Ezután menedéket kértél a brit nagykövetségen. Ezután ide küldtek, Londonba. Ausztráliába akartál menni. Elutasították. Beiratkoztál az orvosi egyetemre, sebészetre specializálódtál...

ANNA: Csak összekötöd a logikai láncot... Nem tudhattad...

ANDREY: Pontosán augusztus 24-én feleségül mentél Henryhez. Nem jelentem meg, árnyékban maradtam. De a személyazonosságodtól függetlenül, tudtam, hol vagy.

ANNA: Ezek csupán adatok... Bárhol rátalálhattál... Semmit sem tudsz rólam...! Semmit!

ANDREY: Csodás anya vagy.

ANNA: Hagyd abba!

ANDREY: Csak nem értem..., miért neveled muzulmánként?

Anna sokkot kap – tényleg sokat tud.

ANNA: Hagyd békén a fiamat!

Anna ismét fegyverként ragadja meg a törött üveget.

ANDREY: Henry ateista. Alman is az lehetett volna. Úgy néz ki, mint egy egyszerű brit tinédzser. *Coldplayt* hallgat.

ANNA: Maradj távol a fiamtól, hallod?!

ANDREY: Számára ez súlyos iga.

ANNA: Muzulmán, ez az öröksége. Ez nekem is fontos! Nem akarom, hogy bármiért szégyenkezzen!

ANDREY: Szégyenkezni fog az első repülőtéren.

ANNA: Hagyd abba! Én muzulmán vagyok és...

ANDREY: Nem vagy az! Ugyanaz az örökségünk! Az anyád idióta volt, és hozzáment egy idiótához, aki verte, és mindnyájatokból muzulmánt csinált! Így kötöttél ki a táborban! És most ezt a terhet akarod Alman vállára is rakni!?

Annának elered a könnye, harag és fájdalom gyűlik benne.

ANNA: Mindegy milyen vallású... Te mindig is pszichopata maradsz. Az ilyenek miatt jönnek létre a légerek, nem pedig azért, mert valaki Allah vagy Krisztus előtt hajlong. Pszichopata! Gyilkos!

ANDREY: Nem fogod ezt tenni velem!

Andrey fenyegetően közeledik Annához, aki hátrál.

ANNA: Takarodj a gyerekeimtől!

ANDREY: Nem csak a te gyereked. Alman az én fiam is!

ANNA: Nem az!

ANDREY: Hazudsz!

ANNA: Te egy szörnyeteg vagy... Őrült vagy!

Andrey megmarkolja, Anna kapálózik.

ANDREY: Kiszámoltam... Ő az én fiam.

ANNA: Takarodj!

ANDREY: A férjedet két évvel Alman születése után ismerted meg. A matematika nem hazudik. Ez egybevág a terhességeddel.

Andrey is sírva fakad, mindketten az érzelmi összeomlás szélén állnak.

ANDREY: Tudnia kell, hogy az én fiam! Éljj, ahogy akarsz, de tudnia kell, hogy az én fiam! Ő az utolsó nyoma, hogy valaha léteztem ezen a bolygón. Ha őt elveszed tőlem...

ANNA: Hagyj békén...!

ANDREY: Láttam. Nehézségei vannak. Rokonok vagyunk, valamilyen rendellenességnek ki kellett jönnie. Együtt segítünk rajta, Esja. Nem akarom, hogy muzulmán legyen!

Anna kiszabadul a szorításából, a férfi a padlóra esik. Térden kúszva közeledik a nő felé. Anna kétségbeesve megragad egy orvosi fecskendőt.

ANDREY: Láttam az irodádat... Továbbra is szereted a rózsákat, Esja, ugyanúgy, mint régen.

Andey átkarolja a térdét. Anna imbolyog.

ANDREY: Azt veszek neki, amit csak akar, mindenhova elviszem. Alman az enyém... Az enyém!

Andrey végre leteperi a padlóra. Széttárja a nő lábát, úgy tűnik, hogy megint meg fogja erőszakolni.

ANDREY: Én szeretlek... Úgy, mint régen...

Anna hirtelen mozdulatot tesz, kiszabadul annyira, hogy a férfi vállába szúrja a tűt.

ANNA: Nyugtató...

ANDREY: Veszek neked rózsát... minden nap... Egy család leszünk...

Anna küszködve kimászik a szorításából. Andrey öntudatlanul ismételteti az utolsó szavakat, megpróbálja megragadni a nőt, de a nyugtató erősebb az akaratánál.

A színtér sötétbe borul, melyet csupán a kinti villámlás szakít meg időnként.

2. JELENET

Orvosi szoba. Új nap. Kint elcsendesedett az idő. Andrey magához tér. A kórházi ágyban fekszik. Anna mellette áll. Andrey minden mozdulata fájdalommal teli. A jelenet közben rá fogunk jönni, hogy a sebészi műtét sikeres volt. A nyugtatók továbbra is hatással vannak rá.

ANDREY: Anna.

ANNA: Itt vagyok.

ANDREY: Értem jönnek? Letartóztatnak?

ANNA: A kisangyal, Susan családja jön.

ANDREY: Ők...?

ANNA: Igen, hogy megköszönjék. A műtétet sikeresen végrehajtottuk.

ANDREY: Kivágtad...?

ANNA: Igen.

Anna precízen beszél, mint egy sebész, mintha meg sem történt volna az előző éjszaka.

ANNA: Időnként magadhoz tértél. A csontvelődet sikeresen átadták a kislánynak. Az elkövetkező órák kritikusak, de én kilencvenkilenc százalékban biztos vagyok, hogy minden rendben lesz.

Andrey megpróbál másképpen elhelyezkedni az ágyon. Az altató és fájdalomcsillapító ellenére erős fájdalmat érez.

ANNA: A műtét körüli emlékeid fokozatosan térnek vissza.

ANDREY: Benyugtatóztál.

ANNA: Muszáj volt.

ANDREY: Egyelőre minden homályos.

ANNA: És az is marad néhány óráig. Később fájdalomcsillapítót adnak. Felírtam.

ANDREY: Köszönöm.

ANNA: Ez a szokványos eljárás. Mindenek előtt orvos vagyok.

ANDREY: Alman...

ANNA: Kerüld el!

ANDREY: A fiam...

ANNA: Nem az, nem volt, és nem is lehet.

ANDREY: Nem veheted el tőlem! Még ha életfogytig ülnék börtönben, továbbra is a fiam lenne!

ANNA: Alman nem a te fiad.

ANDREY: Teherbe ejtettelek.

ANNA: Gyógyszerekkel tömtél, manipuláltál, felforgattad az elmémet... Ez nemi erőszak, gusztustalan nemi erőszak.

ANDREY: Akárminek is nevezed, teherbe estél.

ANNA: Igen.

ANDREY: Alman...

ANNA: Almannak semmi köze ehhez. Örökbe fogadtam.

ANDREY: Hazudsz.

ANNA: Mit akarsz, papírokat? Ő is hadiárva. Csupán egy másik háborúé.

ANDREY: De te... Hol...?

ANNA: Egyszer, nem sokkal az események vége előtt, kicsúsztam az ellenőrzésed alól. Végre látni akartam a szüleimet. És akkor láttam a borzalom minden bugyrát... Még a szüleimet is, akiket szétmarcangoltak más, kiéhezett foglyok, akiken kísérleteket végeztél. Láttam őket holtan, megcsonkítva... Felfogtam, mekkora szörnyeteg vagy.

ANDREY: Megint...

ANNA: A látott szörnyűségtől felfogtam..., felismertem a bennem lévő gyereket és az apját. A borzalomtól és az erőtlenségtől ütni kezdtem a hasamat, abban a reményben, hogy a bennem élő lényvel együtt meghalok.

ANDREY: Anna! Ne mondj ilyet...!

ANNA: Csak ütöttem és nem hagytam abba. Vértócsában úsztam. Az orvosod mentett meg. Nem tudom hogyan, de elállította a vérzést. A bennem élő lény számára nem volt menekvés. Ekkor leszállt a pokol, a távolsági tüzéség. A rámtörő örület miatt soha többé nem lehetett saját gyerekem. Ezt kellett megfizetnem a történetekért... A férjem elfogadott, és minden hibámmal együtt megszeretett, és nem is kérdezősködik sokat. Alman egy elhagyott gyermek volt. Örökbe fogadtuk, és úgy neveljük, hogy mindenek előtt ember legyen.

Andrey nehezen lélegzik, küzd az érzelmei ellen, amiket a gyógyszerek elfojtanak.

ANDREY: Megölted... Megölted a gyermekünket.

ANNA: Mindezek után megmutattam, hogy nem törhetsz meg. A vágyam, hogy segítsek Susannek erősebb nálad és nálam. A vágyam, hogy Alman normális emberré váljon, mindennél erősebb.

ANDREY: Meg kellett volna ölnöm téged!

ANNA: Sírni próbálsz, ugye? Nem megy, mert tele vagy érzéstelenítővel és fájdalomcsillapítóval. Most már tudod, milyen érzés.

ANDREY: Te... te...

Anna a férfi fölé hajol.

ANNA: Gondolkoztam, mit tegyek veled... Hívjam a rendőrséget...? Rájöttem, hogy semmi értelme. Miközben az asztalon feküdtél, beléd vághattam volna, de nem tettem. A halál túl jó lenne neked. Azt mondtad, hiszel a képekben, ezért a sírba viszed magaddal ezt a képet. A képet, ahogy az általad okozott borzalmak miatt kétségbeesetten és örülettől vezérelve saját kezűleg meggyilkolom a hasamban lévő gyerekünket.

Andrey összeszorítja a fogát, próbál valamit mondani, de nem sikerül neki.

ANNA: Erős vagyok, és van miért élnem. Bármilyen undorító is az igazság, túlélem. A sebek örökre megmaradnak, de a fiam iránt érzett szeretet mindennél erősebb, még ha nem is az én fiam. Te gyáva vagy és nyomorult. És csupán a múlt fantomja vagy, és semmi más.

Anna kimegy a szobából.

ANNA: Egyébként, az *oak* tölgyet jelent.

- VÉGE -